

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus iniquè accusatur Art. & Hom. XXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

IESUS INIQUE ACCUSATUR. *Artic. XXVI.*

Iesus autem stetit ante præsidem. Et ipsi non introierunt in prætorium, vt non contaminarentur, sed vt manducarent Pascha. Exiuit ergo ad eos Pilatus foras, & dixit: Quam accusationem affertis aduersus hominem hunc? Responderunt, & dixerunt ei: Si non esset hic malefactor, tibi non tradidissimus eum. Dixit ergo eis Pilatus, Accipite eum vos, & secundum legem vestram iudicate eum. Dixerunt ergo ei Iudæi, Nobis non licet interficere quenquam, vt sermo Iesu impleretur, quem dixit, significans qua morte esset moriturus. Coeperunt autem illum accusare, dicentes: Hunc inuenimus subuertentem gentem nostram, & prohibentem tributa dari Cæsari, & dicentem se Christum regem esse. Introiuit ergo iterum in Prætorium Pilatus, & vocauit Iesum. Iesus autem stetit ante præsidem, & interrogauit eum præses, dicens ei, Tu es rex Iudæorum? Respondit Iesus, A temetipso hoc dicis, an alij dixerunt tibi de me? Respondit Pilatus, Nunquid ego Iudæus sum? Gens tua, & pontifices tui tradiderunt te mihi. Quid fecisti? Respondit Iesus, Regnum meum non est de hoc mundo. Si ex hoc mundo esset regnum meum, ministri mei vtique decertarent, vt non traderer Iudæis. Nunc autem regnum meum non est hinc. Dixit itaque ei Pilatus, Ergo rex es tu? Respondit Iesus, Tu dicis, quia rex sum ego. Ego in hoc natus sum, & ad hoc veni in mundum, vt testimonium perhibeam veritati. Omnis qui est ex veritate audit vocem meam. Dicit ei Pilatus: Quid est veritas? Et cum hoc dixisset, iterum exiuit Pilatus ad Iudæos, & ad principes sacerdotum & turbas, & dicit eis: Ego nullam inuenio causam in hoc homine. At illi inualecebant, & accusabant eum in multis, dicentes, Commouit populum, docens per vniuersam Iudæam, incipiens à Galilæa vsq; huc.

Ioan. 18.

Lucæ 23.

Ioan. 18.

Matth. 27.

Ioan. 18.

Lucæ 23.

Marc. 15.

Ioan. 18.

Lucæ 23.

HOMILIA XXVI.

Iam supradictum est, tantam fuisse superstitionem quam cæcitatem Iudæorum, vt contaminari se putarent, intrando domum pagani, aut vbi super sanguine iudicatur: non contaminari autē, si suis ipsi machinationibus id agerent, vt sanguis vel innoxius fundatur. Sed id ipsum nunc propterea repetito, vt vel cogitandi, vel percontandi detur occasio, quid hæc non auderent conscientia, quæ ad eadē tenebris sunt exæcatæ, vt domum incircumcisi hominis introire, peccatum arbitrentur: sanguinem innocentem fundere, peccatum apud eos non sit. Iam deinceps vide, quomodo tenebræ eos fecerint stolidos,

Superstitio
& cæcitas
Iudæorum
quanta.

H 2

lidos,

Stoliditas
Iudæorum
quanta.

Ioan. 18.

lidos, vincitum adducunt, atq; à se damnatum, quasi præses aded esse possit aut iniustus aut stupidus, vt ab illis (hoc est, à Iudæis) auditum, discussum, damnatumq; ipse citra vllam interrogationem aut cognitionem causæ debeat damnare, hoc enim moluntur (astutia enim & impietas plerumq; comitatur) quādo respondent Pilato, quam accusationem adferrent perscrutanti: *Si non esset hic malefactor, non tradidissimus eum tibi.* Quasi dicerent: Non opus est, examinata atq; benè iudicata, in discussionem & iudicium reuocare. Sufficiat tibi, à nobis hunc esse traditum, examinatum atq; iudicatum: qui videlicet quam simus scrupulosi in huiusmodi tu ipse iam pridem didicisti. Scis enim nos tam esse timoratos, religiosos ac integros, vt non sit nobis familiare, quēquā tumultuariè aut necdum cognita causa, aut contra iustitiam iudicare. Verum Pilatus his verbis stomachabatur, dicens: *Accipite &c.* Si, inquit, vobis sufficere debet quod ipsi iudicastis, perficite ergo quod cœpistis, & punite illum. Neq; enim ego sum vobis necessarius. Vbi viderunt Iudæi Pilatum magis quam putabant oculatum, cœperunt eum accusare in tribus: quorum duo parum curabat Pilatus, tertium, quod se regem nominasset, inuestigare voluit. Quod vt possit liberius, Christum solum interrogavit, dicens: *Tu es rex Iudæorum?* Est hoc verum, inquit, te esse regem Iudæorum? Et Iesus interrogans: *Atemetipso hoc dicis,* inquit, &c. Si de me quod regiam ostentet ambitionem, vidisti: an alij, dic, instigant te contra me? Quasi dicat: Scio nihil huiusmodi te vidisse à me, quæ ambitionis familiaria sunt. Cætera vide ex textu & in passione, postea, hoc est, in tertio libro explananda.

Accusationes quo pacto vel exhibenda, vel toleranda, vel exoranda sint.

Accusare
proximum
ex charitate
quo ordine
& modo liceat.
Charitatis
fraternæ
indicia sex.

Accusati
quando humiliter
tacere debeant.

Docemur non accusare Christum in suis membris, hoc est, in proximis, nisi ex charitate & ordine ac modo quibus licet. Vis scire quando ex charitate accusas, aut quando malum de proximo dici liceat? Multa sunt charitatis fraternæ indicia. Primum, si non dicis de proximo nisi quod verum est: deinde, si non exaggeras etiam, vt grandius id mali quod accusas, æstimari, atque in se est, queat, sed excusas extenuasq; potius. Tertio, si dicis ei, qui potest emendare, aut prodesse. Quarto, si delinquentis solam queris emendationem, non ignominiam. Atq; ided quo fiat emendatio, atque illius correptio secretior, benigniorq; eo magis delectaris. Quinto, si non oderis quem vis corrigere. Neque enim corrigere potes, quem oderis. Sexto, si non indignaris homini, sed compateris delinquenti, atque simul pro eodem ex compassione oras, quem corrigi desideras. Secundo docemur, dum accusamur, si non multum fama læditur, humiliter tacere. Plus enim audientes ædificat humilis confessio, quam superba excusatio. Sunt enim qui nimium se volunt excusare, atque in omnibus se mundos ostentare. Hi sunt in quibus vix aut nunquam reperies, in quo se deliquisse confiteantur, quandoquidem in omnibus iusti volunt & vbiq; haberi. Tu ergo discite tolerare accusationes, aut nõ contentiose te defendere, sed culpam agnosce tuam. Nam ad singula se propugnare obiecta, omnia velle diluere, signum est (quod dixi) superbiæ, non innocentia. Porro, qui futilia obijciunt, & criminantur non accusanda, aut falsa studiosè obijciunt, ijs exemplo Christi, silentio respondendum est. Nam vbi

non